

Παρκάραμε το αμάξι δίπλα στην πίσω πόρτα. Ο Μάικ έσβησε τα φώτα, τον καθαριστήρα, τη μηχανή και βγήκαμε έξω. Έβρεχε. Θυμάμαι τη βροχή, μια αλλόκοτη συνεχόμενη βροχή. Εκείνος άνοιξε το πορτμπαγκάζ και έδωσε στον καθένα μας από ένα κυνηγετικό με κομμένη κάνη. Το πήρα όπως θα έπαιρνα οτιδήποτε άλλο θα μου έδινε.

-Μάρτα, να είσαι πάντα από πίσω μου, της είπε. Σηκώθηκε μια στιγμή και την κοίταξε, τα μαλλιά της ήταν μουσκεμένα και έπεφταν στα μάτια της, εκείνη σήκωσε τους ώμους, τράβηξε τον κόκορα του όπλου και κοίταξε τον Νίκλας.

-Νίκλας, η μύτη σου, του είπε. Ο Νίκλας έσκυψε στο καθρεφτάκι του Τογιότα.

-Qué va, της είπε και σκούπισε το αίμα από το μανίκι του. Ο Μάικ του γύρισε την πλάτη και με κοίταξε.

-Εντάξει είσαι; Με ρώτησε.

-Μια χαρά, του απάντησα και ένοιωσα ότι έλεγα αλήθεια, ότι εκείνη τη στιγμή τίποτα δεν ήταν πιο αληθινό από αυτό που του είπα. Σταμάτησα να σκέφτομαι. Του χαμογέλασα.

-Αιντε, ας τελειώνουμε.

Μπήκαμε μέσα από την πίσω πόρτα. Ήταν γεμάτο κόσμος, θόρυβο και χάος. Με το που περάσαμε το κατώφλι άρχισαν να ρίχνουν. Ο κοφτός ήχος με έκανε να παραλύσω, τινάχτηκε μέσα από το μυαλό μου, άθελά μου έκανα ένα βήμα στην άκρη, γύρισα το κεφάλι και κοίταξα το Μάικ. Η πρώτη σφαίρα τον χτύπησε στο χέρι, το όπλο του έφυγε από το χέρι και εκσφενδονίστηκε αρκετά μέτρα μακριά πάνω στο πάτωμα, εκείνος έβγαλε το σουγιά του, τον ξεδίπλωσε, και η δεύτερη σφαίρα τον χτύπησε στο στήθος. Εκείνος έπεσε πίσω και σωριάστηκε πάνω στο μπαρ, και έτσι όπως ήταν πεσμένος πάνω στον αστραφτερό πάγκο του μπαρ, με το άσπρο καταματωμένο του πουκάμισο που άστραφτε στο κόκκινο φως των λείζερ, εκείνη η εικόνα του Μάικ μου φάνηκε ότι την είχα ξαναδεί, ένα καταλυτικό συναίσθημα ότι αυτό που έγινε ήταν προκαθορισμένο, ότι εγώ δεν είχα απολύτως καμία επιρροή, και έτσι στεκόμουν εκεί σαν να μην έτρεχε τίποτα και χαμογελούσα, ή ίσως απλά τώρα μου φαίνεται έτσι, τώρα που θυμάμαι τις μεμονωμένες σκηνές, τις λεπτομέρειες.

Η σιωπή που ακολουθούσε το σφυριχτό ήχο των κοντοκομμένων καραμπίνων και των πιστολιών της αστυνομίας. Τα κορμιά που έπεφταν βουβά ή ήταν ξαπλωμένα ολόγυρα στο πάτωμα ανάμεσα στις πεσμένες καρέκλες, τα τραπέζια, το φως που έστελναν τα κομμάτια από τους σπασμένους καθρέφτες και την κοκαΐνη, την άσπρη σκόνη που έπεφτε σιγά-σιγά σαν το χιόνι και απλωνόταν πάνω στο μπαρ, όπου μια μοναχική μπουκάλα ούισκι στεκόταν εκεί άθικτη ως δια μαγείας.

Κανείς δεν κουνιόταν. Μόνο το φως, το παιχνιδίσμα του λείζερ και η πόρνη, που στεκόταν στη μέση της πίστας με τις κόκκινες ακτίνες να διαδέχονται η μια την άλλη πάνω στο σώμα της.

Τη θυμάμαι που έσπασε τη σιωπή με ένα ξαφνικό τίναγμα του λαιμού προς τα πίσω και ένα υστερικό γέλιο, ενώ έπιασε το λαιμό της και έβαλε το δάχτυλό της στη μικρή, σχεδόν ασήμαντη τρύπα που είχε κάνει το βλήμα.

Ακόμα και όταν είχε σωριαστεί στο πάτωμα και το γέλιο είχε εγκαταλείψει το κορμί της, ένοιωθα τον ήχο του, τον ήχο του γέλιου που απλωνόταν στην αίθουσα σαν πυκνός καπνός, που σε έπνιγε και ήταν πιο θανατηφόρος από τα βλήματα που περίμεναν ανυπόμονα και νευρικά μέσα στα πιστόλια.

-Δίωξη εγκλήματος, ακούστηκε μια φωνή. Ο κάτοχός της είχε έρθει από το πουθενά και με δυο δρασκελιές βρέθηκε ξαφνικά καταμεσής στο δωμάτιο. Δε χρειαζόταν να μας αποδείξει τον ισχυρισμό του, δεν είχε ανάγκη να βγάλει από την τσέπη του σήμα ή κάτι παρόμοιο. Φορούσε δαχτυλίδι στο μεγάλο δάχτυλο του αριστερού χεριού του, με μια λαμπερή μαύρη πέτρα που λαμπύριζε όταν εκείνος ακούμπησε το χέρι του στο πρόσωπο και έτριβε το πηγούνι του χαμογελώντας.

Πρώτα κοίταξε το Μάικ με ένα ίχνος συγκαταβατικής συμπόνιας και ύστερα τη Μάρτα. Εκείνη του ανταπέδωσε το βλέμμα, με μίσος ανάμεικτο με πάθος. Σηκώθηκε σιγά-σιγά από εκεί που καθόταν δίπλα στον Μάικ και απόφυγε με προσοχή να κοιτάξει τον Νίκλας, που στεκόταν ψηλά, σχεδόν σύρριζα στο ταβάνι, με το ψαροντούφεκο να σημαδεύει το σβέρκο του αστυνόμου.

Δεν έμεναν παρά δευτερόλεπτα, και παρ' όλα αυτά ο αστυνόμος χαμογελούσε θριαμβευτικά, βγάζοντας τελετουργικά από την τσέπη του ένα ματσάκι φωτογραφίες, τις άνοιξε και τις μόστραρε μπροστά στο πρόσωπο της Μάρτα. Κοίταξε το ρολόι του, άνοιξε το στόμα του σαν να 'θελε να πει κάτι, να ρίξει την ατάκα που περίμενε σε όλη του την καριέρα, και επιτέλους, είχε έρθει η ώρα...

Ακούστηκε ένας κοφτός ήχος όταν ο Νίκλας πάτησε τη σκανδάλη, το καμάκι τρύπησε το κεφάλι του αστυνόμου και βγήκε ανενόχλητο από το ανοιχτό του στόμα. Πριν πέσει έκανε μισή στροφή σαν να ήθελε να κάνει μια τελευταία επιθεώρηση. Έπεσε ανάσκελα μπροστά στη Μάρτα. Οι άλλοι αστυφύλακες στέκονταν μαρμαρωμένοι, με τα μάτια καρφωμένα στα δικά του γυάλινα γουρλωμένα μάτια που κοίταζαν το ταβάνι, το αίμα που κρουνέλιαζε από το στόμα του και τις φωτογραφίες που στέκονταν ξεδιπλωμένες στο χέρι του σαν βεντάλια, ή σαν τραπουλόχαρτα. Όταν τελικά συνήλθαν και πυροβόλησαν προς το ταβάνι, ο Νίκλας είχε κιόλας εξαφανιστεί.

Το χάος που ακολούθησε το θυμάμαι σαν αναπαράσταση. Μια κόλαση από σφαίρες που σφύριζαν. Θυμάμαι μια μυρωδιά καμμένου, την αίθουσα του μπαρ να πνίγεται στον καπνό, θυμάμαι τον ξερό γδούπο μιας σανίδας του μπείζμπωλ που τσάκιζε ένα κρανίο.

Δε σκεφτόμουν τίποτα, όπως είχα πει είχα πάψει να σκέφτομαι, και όταν για μια στιγμή το έκανα, σκέφτηκα ότι η όλη φάση δεν ήταν παρά μια κακόγουστη αστυνομική ταινία, ένα έργο της πλάκας, που ήθελα να το κλείσω και να αλλάξω κανάλι, όμως συγχρόνως ήξερα ότι αυτό θα έπρεπε να το είχα κάνει εδώ και πολύ καιρό, και τώρα ήταν πια πολύ αργά.

Σαν σε αργή κίνηση είδα τη Μάρτα να σκύβει πάνω από τον αστυνόμο. Του έσπασε ένα-ένα τα δάχτυλα και βούτηξε από το χέρι του τα χαρτιά. Οι φωτογραφίες, η σχέση μεταξύ τους, ακόμα ένα πτώμα στο πάρκο. Τα μαλλιά της ήταν ακόμα μούσκεμα από τη βροχή, γύρισε προς το μέρος μου, το βλέμμα της ήταν...ξεκάθαρο, ατσάλινο, συγκεντρωμένο, μου χαμογέλασε και θυμάμαι ότι και εγώ της χαμογέλασα, ότι το μάτι μου πήρε το Χένρυ να μας κοιτάζει μέσα στο πλήθος, ότι του έκανα νόημα, ότι γύρω μου στέκονταν τέσσερις-πέντε μπάτσοι με τα πιστόλια τους στραμμένα προς τη Μάρτα, ότι ένας τους είχε βγάλει κάτι χειροπέδες και ότι εγώ χωρίς δεύτερη κουβέντα σήκωσα το όπλο και πυροβόλησα.

Οι σφαίρες μου πέτυχαν διάνα. Οι μπάτσοι έπεσαν στο πάτωμα χωρίς καν να καταλάβουν τί είχε συμβεί. Η Μάρτα έσκυψε, έκλεισε τα μάτια του Μάικ και έχωσε το σουγιά του στην τσέπη της. Έτρεξα προς το μέρος της και την έπιασα από το χέρι. Ο Χένρυ μας φώναξε και μας έδειξε μια πόρτα.

Τρέξαμε προς τα μπρος. Όταν οι διάδρομοι χωρίζονταν, στρίβαμε πότε δεξιά-πότε αριστερά. Δεν είχα ιδέα που θα μας έβγαζαν, αν έβγαζαν πουθενά. Περάσαμε μοναχικές κλειδωμένες πόρτες, χαλασμένες λάμπες νέον που φώτιζαν ακανόνιστα. Άκουγα τις ανάσες μας να βγαίνουν το ίδιο ακανόνιστα, σαν αγκομαχητά, και τα βήματά μας που έτρεχαν πάνω στο σκληρό μπετόν. Είχα την εντύπωση ότι κάναμε κύκλους, ότι συνεχώς περνούσαμε από τις ίδιες πόρτες, τις ίδιες ραγάδες πάνω στους τοίχους. Δεν ένιωθα πανικό, ούτε κούραση, μόνο την αδρεναλίνη να πάλλεται μέσα στο σώμα μου, την αποφασιστικότητα, συνέχεια να τρέχω χωρίς σταματημό, να τρέχω προς τα μπρος, να την βγάλω έξω σώα και ασφαλή. Ένας αδύναμος ήχος, σαν ραδιοπομπός ανάμεσα σε δυο σταθμούς, αρκετά πίσω μας, κάτι μπάτσοι να μας κυνηγάνε. Οι φωνές τους που πνίγονταν στο λαβύρινθο των διαδρόμων. Και μπροστά μας, επιτέλους, μια κόκκινη πινακίδα που γυαλιζε: EXIT, EXIT.

Έτρεξα προς την πόρτα με όλο μου το βάρος. Και εκείνη ήταν κλειδωμένη.

Τα βήματα πίσω μας πλησίαζαν. Την έσπρωξα στο πλάι, προς τον τοίχο, και πυροβόλησα προς την πόρτα. Έκανα στροφή και πυροβόλησα προς το διάδρομο. Ο ήχος της σφαίρας, ένα γρήγορο σφύριγμα που σταμάτησε απότομα. Ένας αστυνομικός έπεσε και εγώ ξανάριξα. Το βλήμα πέρασε ξυστά από τον άλλο αστυνομικό και χτύπησε μια λάμπα νέον, που έγινε θρύψαλλα. Ο λεπτός ήχος του γυαλιού, και τώρα ξανά, σαν σε αργή κίνηση, η Μάρτα μπαίνει μπροστά μου σαν ασπίδα, σηκώνει το χέρι της και πετάει το μαχαίρι. Βρίσκει τον μπάτσο στο στήθος, εκείνος γέρνει προς τα μπρος, κάνει μερικά βήματα, σηκώνει τα χέρια του ψηλαφώντας στα τυφλά και πέφτει. Εγώ ρίχνω ξανά, και ξανά, ρίχνω με μανία μέσα στο σκοτάδι και το κόκκινο φως που γυάλιζε. Όμως δεν υπήρχε πια κανείς για να τον πετύχω, κανείς δεν φώναξε, ούτε έπεσε. Εκείνη με σταμάτησε ακουμπώντας το χέρι της στον ώμο μου.

Έξω έριχνε καρεκλοπόδαρα, ολόγυρα παντού ήταν χάος, κόσμος, ασθενοφόρα, τα ουρλιαχτά των σειρήνων της αστυνομίας.

Προχώρησα κρατώντας την από το χέρι και με το όπλο στο άλλο. Το πλήθος παραμέρισε μπροστά μας, ένας τοίχος από οργανική ύλη που έκανε πίσω από το φόβο του.

Ο Νίκλας ήρθε με το αμάξι δίπλα μας και φρέναρε απότομα. Ο γνώριμος θόρυβος της μηχανής του Τογιότα. Η αψιά μυρωδιά της βενζίνης. Άνοιξα την πόρτα, την έσπρωξα στη θέση του συνοδηγού και της έδωσα το όπλο. Δεν με ρώτησε αν ήθελα να έρθω μαζί τους. Δεν χρειαζόταν. Με κοίταξε και χαμογέλασε λίγο πριν κλείσει την πόρτα.

Στεκόμουν πολλή ώρα στη βροχή και κοίταζα το μέρος που είχε εξαφανιστεί το αμάξι, τα κόκκινα φανάρια που ήταν σαν κρεμασμένα μέσα στη βροχή, σαν μάτια που σιγά-σιγά έκλειναν. Όταν τελικά έκανα στροφή για να φύγω, ήμουν μούσκεμα. Και ούτε που ένοιωσα το πλήθος που σιωπηλά τραβήχτηκε προς τα πίσω, διαλύθηκε στη βροχή και την ομίχλη που την ακολούθησε.

Στέκομαι ξανά, πολλή ώρα αφ' ότου τελείωσαν όλα, και πριν γίνει κάτι καινούριο, κάπου στο κέντρο της πόλης, κάθομαι σ' ένα παγκάκι και ανάβω τσιγάρο. Ενώ καπνίζω, η νύχτα δίνει σιγά-σιγά τη θέση της στη μέρα. Δεν νοιώθω πια τον πόνο, τη στέρηση ή την ομίχλη που σηκώνεται πάνω από τα καμπαναριά της πόλης και χάνεται απαρατήρητη, διαλύεται στον καθαρό αέρα. Και τώρα το πρωί...ο αέρας είναι καθαρός έτσι όπως δεν ήταν ποτέ.

Παίρνω ανάσα, νοιώθω ότι ο χειμώνας με προλαβαίνει, νοιώθω στο κορμί μου το κρύο και ότι δεν μπορεί πια να μου κάνει τίποτα.

Βασικά είμαι καλά. Είμαι ακόμα ζωντανός. Θα ήθελα πολύ να ήμουν πιλότος στον Β' Παγκόσμιο ή να είχα περάσει τον Ειρηνικό με την αποστολή του «Κον-Τίκι». Όλοι μας θέλουμε πολλά, πάρα πολλά, να απλώσουμε τα χέρια και ν' αγγίξουμε τον αέρα, το νερό, τη ζωή. Να ζήσουμε τη ζωή. Να νοιώσουμε ότι είμαστε εδώ, ότι αναπνέουμε, ότι υπάρχουμε.

Ανασαίνω βαθειά, τεντώνω τα πόδια μου και γελάω μόνος μου. Ακούω το θόρυβο μιας μηχανής που πλησιάζει. Διώχνω τα μαλλιά από τα μάτια μου και κοιτάζω κάτω στο δρόμο. Το βλέμμα μου πέφτει πάνω σε ένα αμάξι της Οδικής Βοήθειας που έρχεται και σέρνει από πίσω του ένα σαραβαλιασμένο μπλε Φορντ Φιέστα. Όλο το μπροστινό του μέρος είναι σμπαράλια. Το καπό, ο προφυλακτήρας, τα φώτα. Το τζάμι του παρμπρίζ έχει σπάσει όλο, δεν έχουν απομείνει παρά ελάχιστα κομμάτια, που γυαλίζουν στο πρωινό φως καθώς με προσπερνάει.

Απέναντι, στην άλλη μεριά του δρόμου, ανοίγουν τα σπορ σε μια καφετερία, που δεν την αναγνωρίζω. Ο σερβιτόρος ανοίγει την πόρτα, βγαίνει στο πεζοδρόμιο, χώνει τα χέρια στην τσέπη και κοιτάζει τον ουρανό. Από μπροστά του περνάνε ένας μοτοσυκλετιστής κούριερ με πράσινη φόρμα, ένα αμάξι της Κάρλσμπεργκ, ένα ποδήλατο, μια φρεσκογυαλισμένη Μερσεντές και ένα ταξί. Ένα αεροπλάνο αφήνει πίσω του μια λωρίδα άσπρου καπνού στον ουρανό, που είναι πεντακάθαρος, γαλάζιος και αληθινός αυτή την ώρα του πρωινού.

Σκέφτομαι τη Λιλή και τον τηλεφωνικό θάλαμο που βλέπω στη γωνία. Σβήνω το τσιγάρο μου και σηκώνομαι.

Το μυθιστόρημα «Ντεζαβί» διαδραματίζεται στην Κοπεγχάγη, όπου ένας νέος άντρας πλανιέται άσκοπα ψάχνοντας ναρκωτικά και κάποιο νόημα στη ζωή του. Παθητικά, και ενίοτε όχι σε ιδιαίτερα νηφάλια κατάσταση, μπαινοβγαίνει σε διάφορα κυκλώματα και περιβάλλοντα. Πινακοθήκες, πλυντήρια, καφετερίες, πάρκα, καθώς και ένα παράξενο μέρος, που λέγεται «Ντεζαβί», όπου γνωρίζει ένα τελείως έκφυλο ζευγάρι κακοποιών με σαδομαζοχιστικές τάσεις.

Αλκοόλ, ναρκωτικά και αστυνομικά μυθιστορήματα, βιντεοταινίες και παιχνίδια κομπιούτερ. Και μέσα σ' όλα αυτά διαπράττονται μια σειρά παράξενων φόνων σε ένα γνωστό πάρκο της Κοπεγχάγης και ένα μπλε Φορντ Φιέστα εμφανίζεται επανειλημμένα στους δρόμους.

Ο νέος πρωταγωνιστής αναρωτιέται τί κοινό έχουν όλα αυτά μεταξύ τους, αν βέβαια υπάρχει κάτι κοινό, στα εν λόγω περιστατικά και στη ζωή γενικότερα.

Η Λάιλα Ίνγκριντ Ράσμουσεν (Laila Ingrid Rasmussen, γεν. 1960) έχει γράψει αρκετά μυθιστορήματα και είναι από τις πιο γνωστές συγγραφείς της Δανίας. Το μυθιστόρημα Déjà-vu είναι το ντεμπούτο της (1994).